

Sygn. akt VI U 2271/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Janusz Madej

Protokolant – st. sekr. sądowy Jolanta Bieniaszewska

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2014 r. w Bydgoszczy

na rozprawie

odwołania: K. Z.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 28 czerwca 2013 r., znak: (...)

w sprawie: K. Z.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

I zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż przyznaje ubezpieczonemu K. Z. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 lipca 2013 r. do dnia 30 czerwca 2015 r.,

II stwierdza odpowiedzialność Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Na oryginale właściwy podpis.

Sygn. akt VI U 2271/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 czerwca 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. , na podstawie przepisu art.57 i 61 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 roku nr 153, poz.1227), odmówił ubezpieczonemu K. Z. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy od 1 lipca 2013r. , powołując się na orzeczenie wydane przez Komisję Lekarską ZUS nie stwierdzającą u ubezpieczonego występowania dalszej niezdolności do pracy

Odwołanie od powyższych decyzji złożył ubezpieczony, wnosząc o przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy i uzasadniając to żądanie stanem swojego zdrowia.

W odpowiedzi na odwołanie ubezpieczonego organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Ubezpieczony K. Z. (prowadzący działalność gospodarczą w zakresie transportu ciężarowego) do dnia 30 czerwca 2013 roku był uprawniony do renty z tytułu częściowej, okresowej niezdolności do pracy. W dniu 17 maja 2013 roku złożył wniosek o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres. Organ rentowy poddał go badaniu przez lekarza orzecznika ZUS, który w wydanym orzeczeniu uznał ubezpieczonego za osobę nadal częściowo niezdolną do pracy do dnia 30 września 2013 roku. Po rozpoznaniu zarzutu wadliwości tego orzeczenia Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 26.06.2013 roku stwierdziła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy.

-okoliczności bezsporne

W celu zweryfikowania orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS Sąd dopuścił dowód z opinii zespołu biegłych sądowych w składzie: neurolog, ortopeda, internista, specjalista medycyny pracy.

Biegli sądowi w opinii z dnia 12 listopada 2013 roku rozpoznali u ubezpieczonego następujące schorzenia:

- chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa z wielopoziomową dyskopatią szyjną C3/C4/C5/C6/C7 i lędźwiową L4/L5/S1,
- stenozę kanału kręgowego w odcinku szyjnym,
- przewlekły zespół bólowy szyjno- barkowy i lędźwiowo- krzyżowy objawowy z okresami zaostrzeń i obecnymi objawami ubytkowymi.

W opinii biegłych sądowych schorzenia zdiagnozowane u ubezpieczonego skutkują jego częściową niezdolnością do pracy na okres dalszych dwóch lat. Przyczyną stwierdzonej niezdolności jest stan układu ruchu i układu nerwowego. Ubezpieczony jest leczony przewlekłe, wielospecjalistycznie z powodu choroby zwyrodnieniowej kręgosłupa z wielopoziomową dyskopatią szyjną i lędźwiową, jest kwalifikowany do leczenia operacyjnego neurochirurgicznego, aktualnie nadal przewlekłe objawowe zespoły bólowe kręgosłupa przebiegają w okresie zaostrzenia z obecnymi objawami ubytkowymi. Przeciwwskazana jest praca fizyczna oraz praca w wymuszonej pozycji ciała.

Wobec powyższego biegli nie podzielili orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS, a podstawą wydanej opinii przez biegłych były te same dowody, którymi dysponował pozwany organ rentowy.

-dowód; opinia biegłych k. 14-15 akt sądowych

Po zapoznaniu się z wydaną przez biegłych opinią organ rentowy zgłosił do niej zastrzeżenia, w których wskazał, iż ocena biegłych nie zawiera analizy wywiadu zawodowego, gdyż aktualne zatrudnienie jest możliwe mimo istniejących schorzeń- ubezpieczony nie pracował fizycznie, lecz wykonywał prace zarządcze.

Wobec powyższego organ rentowy wnosił o przeprowadzenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłych albo oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sąd uwzględnił wydaną przez biegłych opinię i uznał ją za wyczerpującą, poddającą wszechstronnej analizie stan zdrowia ubezpieczonego w odniesieniu do jego możliwości zawodowych.

Opinia biegłych została szczegółowo uzasadniona, a ponadto wnioski w niej zawarte nie nasuwały wątpliwości, co do ich trafności, zatem brak było podstaw do dalszego prowadzenia postępowania dowodowego. Biegli są bowiem doświadczonymi specjalistami z tych dziedzin medycyny, które odpowiadały schorzeniom ubezpieczonego. Opinię wydali po zapoznaniu się z wszystkimi dokumentami leczenia przedłożonymi przez ubezpieczonego oraz po przeprowadzeniu stosowanego badania ubezpieczonego. Stanowisko swoje fachowo, logicznie i wyczerpująco

uzasadnili, zatem brak było podstaw do dalszego prowadzenia postępowania dowodowego, w tym przeprowadzenia dowodu z opinii uzupełniającej.

Sąd nie podziela zastrzeżeń sformułowanych przez organ rentowy w piśmie procesowym z dnia 27.12.2013r. bowiem stanowią one jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami poczynionymi przez biegłych. Organ rentowy nie

wykazał ponadto na czym polega poprawa w stanie zdrowia ubezpieczonego, do czego był zobowiązany w świetle przepisu art. 232 kpc. Wbrew twierdzeniom pozwanego organu rentowego, ubezpieczony, co wynika ze złożonych przez niego zeznań (zapis AV k. 41v akt sądowych), prowadzi działalność gospodarczą w zakresie usług transportowych i zatrudnia 3 pracowników. Jednak z uwagi na ograniczenia ustawowe czasu pracy kierowców ubezpieczony, mimo kierowania firmą transportową, pracuje również jako kierowca samochodu ciężarowego. Praca kierowcy samochodu ciężarowego należy niewątpliwie do prac wykonywanych w pozycji wymuszonej, zatem jest dla ubezpieczonego przeciwwskazana.

Wobec powyższego Sąd uznał opinie wydaną przez biegłych za miarodajną dla aktualnej oceny stanu zdrowia ubezpieczonego.

Przedmiotem niniejszego postępowania jest prawo ubezpieczonego do renty z tytułu niezdolności do pracy. Spór stron w tej kwestii należy więc rozstrzygać w oparciu o przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych / t.j. Dz. U. z 2009 roku nr 153 poz. 1227/, a ściślej rzecz ujmując m.in. o treść art. 57 ust. 1 ustawy, zgodnie z którym renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała w okresie składkowym lub nieskładkowym albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Podstawą przyznania renty jest ustalenie, że osoba dochodząca tego świadczenia jest niezdolna do pracy, a więc jest częściowo lub całkowicie niezdolna do wykonywania zatrudnienia. Po przesądzeniu tej przesłanki okolicznością istotną dla rozstrzygnięcia sporu jest to, czy ubezpieczony posiada wymagany okres zatrudnienia i czy niezdolność do pracy powstała w odpowiednim okresie.

Zgodnie z art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności po przekwalifikowaniu. Częściowo niezdolną do pracy jest zgodnie z ust. 3 cytowanego przepisu osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Oceniając stopień niezdolności do pracy należy, w myśl art. 13 wymienionej ustawy, uwzględnić stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia, możliwość przekwalifikowania zawodowego biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne. Dokonując analizy stanu zdrowia ubezpieczonego przez pryzmat wszystkich wymienionych wyżej przesłanek, Sąd doszedł do przekonania, że występujące u ubezpieczonego schorzenia stanowią podstawę orzeczenia o niezdolności do pracy na dalszy okres wskazany w opinii biegłych.

Jak z powyższego wynika powód spełnia przesłanki uzasadniające przyznanie prawa do renty wymienione w art. 57 cytowanej ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, albowiem biegli sądowi ustalili, iż ubezpieczony jest nadal częściowo niezdolny do pracy.

Mając na względzie powyższe okoliczności, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję orzekając jak w wyroku.

W pkt. II wyroku Sąd Okręgowy zgodnie z przepisem art. 118 ust. 1a ustawy emerytalno- rentowej FUS z urzędu orzekał w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Zdaniem Sądu Okręgowego, w okolicznościach przedmiotowej sprawy wystąpiły podstawy do stwierdzenia odpowiedzialności organu rentowego, bowiem dowody zaprezentowane w trakcie postępowania sądowego były tożsame z dowodami, którymi dysponował organ rentowy w trakcie prowadzonego postępowania orzeczniczego. Oznacza to, że przyczyną, dla której ubezpieczony uzyskał prawo do żądanego świadczenia dopiero w następstwie postępowania sądowego nie były dowody, do których organ rentowy nie mógłby się wcześniej ustosunkować, a jedynie sama odmienna ocena stanu jego zdrowia dokonana przez biegłych sądowych. Za wadliwe merytorycznie orzeczenie Komisji Lekarskiej odpowiedzialność ponosi organ rentowy. Wstanie faktycznym niniejszej sprawy wystąpiły zatem podstawy do stwierdzenia odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

SSO Janusz Madej